

a munkáról valami

levél a túlpartról

én azt a rovatot viszem, amelyik nem létezik. annál az irodalmi lapnál, amelyik az én szavamtól visszhangzik egy kocsmá húgyszagú mosdójában. cipelem a felelősséget és visszakérdezek bárkitől, aki nem az én lapommal törli ki naponta elméjét. különben ível a pálya, szép a kilátás az árnyékos völgyre, nekem integet a tömeg ujjongva, és nő a példányszám, az olvasottságom az egeket veri. gyarapszik az táborom, akár egy pár napos kismacskaalom.

nézem a népemet, benneteket, haladókat: ha kistájkába tejet öntök elétek, bekajáljátok azt is! hát miért nyúzassam el veletek a csecsem, legvégül nektek is meg kell tanulnotok egeret fogni.

megérkezni

azt hittük sokáig, hogy maga a lelkiismeret, de kiderült róla, hogy elferdített tények. a közös életünket kibeszéltük és nagy pofon volt tőle, hogy a mindenünk csak személyes érdek.

a *valamit* felkerestük újra, hogy mesélje el, kik is vagyunk. nyögött a *valami* és intett, hogy a lámpánál jóra és balra van az út.

de egyikünk sem volt tisztán jó vagy tisztán bal. zöldnél a forgalomban állva maradtunk. dudáltak és káromkodtak, akiknek céljaik voltak és úgy képzelték, tudják, merre viszi a dolguk. néhányan örültek a dugóban, hogy itt egy készen kapott haladék és nincsen, aki ezt számon kérje rajtuk. mi pedig kiszálltunk az autóból, mert tudtuk, hogy megérkeztünk, ha nem is dél, de a *valamihez* kései ebédre.

Kürti László (Vásárosnamény, 1976): a Debreceni Egyetem Filozófiai Intézetének doktorandusza. 2018-ban Bella István-díjat kapott. Legutóbbi kötete *A csalásról* címmel jelent meg a Kalligramnál 2017-ben.